

I denne Forbindelse skal jeg bemærke, at det for Maskinister, der har haft det fulde Udbytte af deres Værkstedstid, i og for sig ikke skulde være nødvendigt at tage noget yderligere Kursus for at bestaa Haandværkerprøven, og Udgifterne ved Forberedelsen til den kan derfor i mange Tilfælde ganske spares. Bevillingen er imidlertid til Stede, og man mener, som sagt, den er tilstrækkelig. Skulde det vise sig, at dette i det lange Løb ikke er Tilfældet, maa en Forhøjelse af Bevillingen jo tages under Overvejelse, men noget nærmere i saa Henseende er der ingen Grund til paa nærværende Tidspunkt, hvor Bevægelsen ikke gaar i Retning af at sætte Bevillinger op, men snarere at sætte dem ned.

Jeg tror, at jeg med disse Bemærkninger har besvaret de væsentligste af de Henvendelser, der har været rettet til mig.

Justitsministeren (Rytter): I Mødet den 14. Oktober 1927 har det ærede Medlem Hr. Schmidt omtalt en Vejsag fra Sønderjylland. Det drejer sig om Fisker Hansen, der bor i Bostedhoved ved Nørreskov paa Als, og som mener at have Ret til Færdsel ad en Vej gennem Skoven, hvilken Ret Statsskovvæsenet imidlertid har bestridt. Jeg skal straks sige, at Spørgsmaalet om, hvorvidt Hansen skal have Lov til at færdes ad den omhandlede Vej, ikke henhører under Justitsministeriet, men derimod under Landbrugsministeriet; men efter de for Justitsministeriet foreliggende Oplysninger er Forholdet i øvrigt det, at Hansen, der i 1905 mod en ringe aarlig Godtgørelse fik Tilladelse til at benytte en Skovvæsenet tilhørende Vej gennem Nørreskov, i 1918 nægtede at søge den Overenskomst, som var indgaaet i 1905, fornyet, idet han paa-stod, at Vejen i 1913 var blevet aabnet for almindelig Færdsel. Jeg skal her indskyde den Bemærkning, at han desuagtet betalte Afgiften i flere Aar. Statsskovvæsenet har altsaa ikke villet forbyde ham Brugen af Vejen, men har forlangt, at han ligesom hidtil skulde betale Afgift derfor.

Naar Justitsministeriet har faaet med Sagen at gøre, er det gaaet til paa følgende Maade: Statsskovvæsenet lod, da Hansen trods Indsigelsen vedblev at køre ad Vejen og oven i Købet opbrød et Led, som var anbragt der, nedlægge Forbud mod, at han benyttede denne Vej. Fisker Hansen besværede sig derefter overfor Justitsministeriet over Landsrettens Afgørelse, som var gaaet ham imod, ligesom Underrettens, og Justits-

ministeriet brevvekslede i denne Anledning med Landbrugsministeriet. Men da Fisker Hansen ikke havde tilvejebragt nogen som helst Oplysning, som kunde antages at medføre andet Resultat af Retssagen, og der i øvrigt efter Justitsministeriets Skøn ikke var nogen som helst Udsigt til, at han kunde vinde denne Sag, maatte Justitsministeriet efter sin almindelige Praksis afslaa, at han fik Tilladelse til at indbringe Sagen for Højesteret, hvorved han ogsaa efter min Mening er blevet sparet for en Del Udgifter.

Senere besværede Hansen sig paa ny til Ministeriet og krævede en offentlig Under-søgelse iværksat, men da der ikke forelaa nogen som helst Grund til, at denne Sag, der var rent civilretlig, skulde gaa over til at blive en kriminel Sag, blev dette selvfølgelig afslaaet.

Det ærede Medlem Hr. Schmidt vil derfor indse, at vedkommendes Retsstilling er fastslaaet i Overensstemmelse med tysk Ret, idet Hansen har betalt sin Afgift indtil 1918, saa længe som denne Del af Sønderjylland henhørte under tysk Ret, og først senere, da det er gaaet over til dansk Ret, nægtede at følge de Regler og Forpligtelser, han selv var indgaaet paa i Henhold til den tyske Ret. Han har søgt at komme bort herfra, men det er ikke lykkedes ham, og efter min Mening vil det ikke lykkes og bør heller ikke lykkes ham.

Det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen var inde paa Spørgsmaalet om Statsadvokaturen og sagde, at der maatte kunne spares noget i Statsadvokaturen, og at Statsadvokaterne var blevet en Slags Departementschefer, der sad paa deres Kontorer med et stort Personale og behandlede Sagerne i Stedet for at møde frem i Retten som offentlige Anklagere. Han mente ogsaa, at man maatte kunne behandle Straffesagerne paa en noget simplere Maade, maaske i Overensstemmelse med den Ordning, der var gældende før 1. Oktober 1919.

Hvad en Tilbagevenden til den tidligere Ordning angaar, saa tror jeg ikke, at nogen for Alvor, og heller ikke det ærede Medlem, tænker paa at gaa bort fra det, som var et af de vigtigste Punkter ved den nye Retsplejelov, nemlig at Anklagemyndigheden blev lagt over til Statsadvokaturen. Hvad det angaar, om Statsadvokaterne har tilstrækkeligt at bestille, skal jeg kun sige, at der ikke foreligger nogen Statistik, men at den Stigning, der har fundet Sted i Sagens Antal, gør, at man vistnok ikke for Øjeblikket kan tænke paa nogen Be-